

Sygnatura akt XIII GC 997/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27.04.2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi Wydział XIII Gospodarczy

w składzie następującym:

przewodniczący sędzia S.R. Tomasz Kucharski

protokolant starszy sekretarz sądu Katarzyna Prencel

po rozpoznaniu w dniu 06.04.2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej w Ł.

przeciwko (...) spółce akcyjnej w U.

o zapłatę kwoty 38914,10 złotych

1/ zasądza od (...) spółki akcyjnej w U. na rzecz (...) spółki akcyjnej w Ł. kwotę 38145,44 zł. /trzydzieści osiem tysięcy sto czterdzieści pięć złotych 44/100/ z odsetkami:

A/ ustawowymi:

a/ od kwoty 37953,66 zł. za okres od dnia 09.04.2014 roku

do dnia 31.12.2015 roku,

b/ od kwoty 191,78 zł. za okres od dnia 08.12.2014 roku

do dnia 31.12.2015 roku,

B/ ustawowymi za opóźnienie od kwoty 38145,44 zł. za okres od dnia

01.01.2016 roku do dnia zapłaty

oraz kwotę 4363 zł. /cztery tysiące trzysta sześćdziesiąt trzy złote/ tytułem zwrotu kosztów procesu;

2/ oddala powództwo w pozostałej części.

Sygnatura akt XIII GC 997/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 08.12.2014 roku (...) spółka akcyjna w Ł. wystąpiła o wydanie nakazu zapłaty oraz o zasądzenie na jej rzecz od (...) kwoty 38914,10 złotych tytułem opłat leasingowych, należnych a niezapłaconych odsetek z opóźnienie, kary umownej z tytułu pozostawiania przedmiotu leasingu w posiadaniu korzystającego po rozwiązaniu umowy /pozew k.2-3/.

Referendarz w Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi wydał w dniu 26.02.2015 roku nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniając żądanie strony powodowej w całości /nakaz zapłaty k.127/.

W sprzeciwie z dnia 02.04.2015 roku strona pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty w całości i wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania. Strona pozwana podniosła, że spółka (...) wyznaczyła w wezwaniu do zapłaty jednodniowy termin na uregulowanie należności wynikających z zawartych umów leasingowych, co nie jest terminem odpowiednim i tym samym nie była uprawniona do natychmiastowego odstąpienia od zawartych umów leasingowych /sprzeciw k.132-148/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29.08.2011 roku pomiędzy (...) spółką akcyjną w Ł. oraz (...) spółką akcyjną w U. została zawarta umowa leasingu operacyjnego nr (...), której przedmiotem był samochód marki V. (...). Leasingobiorca był zobowiązany do uiszczenia opłaty wstępnej w wysokości 11000 złotych z VAT, 35 rat leasingowych w wysokości po 2612,50 złotych z VAT miesięcznie oraz opłaty końcowej w wysokości 22000 złotych z VAT. Równocześnie strony zawarły umowę zobowiązującą do sprzedaży na rzecz leasingobiorcy przedmiotu leasing, przy czym termin płatności ceny ustalonej na kwotę 17886,18 złotych podlegającej powiększeniu o VAT został ustalony na dzień zapłaty opłaty końcowej wynikający z umowy leasingowej. Na zasadzie pełnomocnictwa leasingodawca przyjął na siebie obowiązek zawierania umów ubezpieczenia komunikacyjnego dotyczącego wskazanego pojazdu oraz uiszczania wynikających z tych tytułów składek ubezpieczeniowych. Powstałymi z tego tytułu kosztami leasingodawca obciążał następnie leasingobiorcę /umowa z załącznikami k.7-11 i 14-22, umowa k.12-13, warunki ubezpieczenia k.23-24 zamówienie k.25-26/.

Leasingobiorca nie uiszczył rat leasingowych za marzec 2013 roku w kwocie 2547,97 złotych wynikającej z faktury numer (...) oraz za kwiecień 2013 roku w kwocie 2568,77 złotych wynikającej z faktury VAT o numerze (...) /umowa z załącznikami k.7-11 i 14-22, faktury k.86 i 357, rozliczenia k.69-70, 90-91 i 288-289/.

W dniu 25.10.2011 roku między tymi samymi stronami została zawarta umowa operacyjnego numer (...), której przedmiotem stał się samochód ciężarowy marki P. (...). Zgodnie z jej treścią leasingobiorca zobowiązał się do zapłaty opłaty wstępnej w kwocie 5449,99 złotych z VAT, 35 rat leasingowych w kwotach po 1297,10 złotych z VAT oraz opłaty końcowej w wysokości 10900 złotych z VAT. I w tym przypadku kontrahenci zawarli umowę zobowiązującą do zbycia na rzecz leasingobiorcy przedmiotu leasingu w cenie 8861,79 złotych podlegającej powiększeniu o VAT, która miała zostać uregulowana w terminie uiszczenia opłaty końcowej wynikającym z umowy leasingowej. Na zasadzie pełnomocnictwa leasingodawca przyjął na siebie obowiązek zawierania umów ubezpieczenia komunikacyjnego dotyczącego wskazanego pojazdu oraz uiszczania wynikających z tych tytułów składek ubezpieczeniowych. Powstałymi z tego tytułu kosztami leasingodawca obciążał następnie leasingobiorcę /umowa z załącznikami k.27-31 i 34-42, umowa k.32-33, zamówienie k.43-44/.

Leasingobiorca zalegał z płatnościami rat leasingowych za styczeń 2013 roku w kwocie 1292,34 złote, wynikającej z faktury numer (...), za luty 2013 roku w kwocie 1287,85 złotych, wynikającej z faktury numer (...), za marzec 2013 roku w kwocie 1282,73 złote, wynikającej z faktury numer (...) oraz za kwiecień 2013 roku w kwocie 1274,40 złotych, wynikającej z faktury numer (...). Zalegał on również z obowiązkiem zapłaty kwot po 61,50 złotych tytułem opłat za udzielenie informacji o użytkowniku, objętej fakturami o numerach: (...) /umowa z załącznikami k.27-31 i 34-42, faktury k.76-79, 85 i 359, rozliczenia k.69-70, 90-91 i 288-289/.

W dniu 25.10.2011 roku spółki (...) oraz (...) nawiązały jeszcze jedną umowę leasingu operacyjnego o numerze (...), której przedmiotem był (...), w ramach której leasingobiorca był zobligowany do zapłaty opłaty wstępnej w kwocie 4920 złotych z VAT, 35 rat leasingowych w kwotach po 1170,96 złotych z VAT miesięcznie oraz opłaty końcowej w kwocie 9840 złotych z VAT. W tej samej dacie strony zawarły także umowę zobowiązującą do zbycia na rzecz leasingobiorcy przedmiotu leasingu w cenie 8000 złotych podlegającej powiększeniu o VAT, która miała zostać uregulowana w terminie uiszczenia opłaty końcowej wynikającym z umowy leasingowej. Na zasadzie pełnomocnictwa leasingodawca przyjął na siebie obowiązek zawierania umów ubezpieczenia komunikacyjnego

dotyczącego wskazanego pojazdu oraz uiszczania wynikających z tych tytułów składek ubezpieczeniowych. Powstałymi z tego tytułu kosztami leasingodawca obciążał następnie leasingobiorcę /umowa z załącznikami k.45-49 i 52-60, umowa k.50-51, zamówienie k.61-62/.

Leasingobiorca nie uścił rat leasingowych za luty 2013 roku w kwocie 966,58 złotych, wynikającej z faktury VAT numer (...), za marzec 2013 roku w kwocie 1157,98 złotych wynikającej z faktury numer (...) oraz za kwiecień 2013 roku w kwocie 1150,47 złotych, wynikającej z faktury VAT numer (...) /umowa z załącznikami k.45-49 i 52-60, faktury k.74, 75 i 361, rozliczenia k.69-70, 90-91 i 288-289/.

Opóźnienia w uiszczaniu opłat leasingowych były przyczyną wypowiedzenia leasingobiorcy opisanych powyżej umów, dokonanego w dniu 28.09.2011 roku, które jednak leasingodawca wycofał oświadczeniami z dnia 17.07.2012 roku / okoliczności bezsporne; oświadczenia k.269-271 i 290-292 potwierdzenia wpłat k.273-278/.

Pismem z dnia 14.03.2013 roku przedsiębiorstwo (...) wezwało spółkę (...) do zapłaty w terminie do dnia 22.03.2013 roku kwoty 25318,50 zł tytułem ogólnego zadłużenia wynikającego z w/w umów leasingowych m.in. pod rygorem rozwiązania umów leasingowych i skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Wobec bezskutecznego upływu określonego terminu leasingodawca trzema pismami z dnia 28.03.2013 roku rozwiązał w/w umowy leasingowe bez zachowania okresów wypowiedzenia, wzywając w nich ponownie do uregulowania powstałych zadłużeń, których wysokość w zakresie dotyczącym opłat leasingowych wynikających z poszczególnych umów przekraczała dwie raty leasingowe. Ponadto leasingodawca zażądał od kontrahenta zwrotu przedmiotów leasingów /pisma k.65-67, 149, 272, 279-287/.

W okresie późniejszym leasingodawca obciążył kontrahenta opłatami z tytułu ostatecznego wezwania do zapłaty, składkami ubezpieczeniowymi dotyczącymi leasingowanych pojazdów oraz opłatami dodatkowymi z tytułu nieterminowego opłacania polis ubezpieczeniowych, a także opłatami z tytułu ostatecznego wezwania do zapłaty / faktury k.68-71, 82, 83, 87, wezwania k.239-240/.

Pismem z dnia 18.04.2013 roku firma (...) wystąpiła do leasingodawcy z wnioskiem o „wznowienie m.in. w/w umów leasingowych bez dodatkowych opłat”, deklarując dobrowolną spłatę wszystkich zaległych zobowiązań w przypadku pozytywnego rozpatrzenia tej propozycji. W dniu 29.04.2013 roku leasingodawca oświadczył, iż warunkiem wznowienia umów leasingowych jest uprzednia spłata całego zadłużenia z nich wynikającego oraz pokrycie kosztów wznowienia. W toku dalszych negocjacji strony nie wypracowały warunków polubownego załatwienia sprawy, zaś leasingodawca wszczął na swój koszt postępowanie windykacyjne, które doprowadziło do przymusowego odbioru leasingowanych pojazdów /pismo z załącznikiem k.150-151, korespondencja e-mailowa k.152, pisma k.153-156, notatka k.157-158, pisma k.159, 163, 167, 175-176, 180-181 i 193, 197-198, 206 i 211/.

Pismami z dnia 09.12.2013 roku (...) wezwał spółkę (...) leasingodawcę do spłaty zadłużeń wynikających z poszczególnych umów leasingowych, w tym także kar umownych za bezumowne korzystanie z przedmiotów tych leasingów, którego wysokość wynosiła:

- dla umowy numer (...) – 16947,88 złotych,
- dla umowy numer (...) – 2649 złotych oraz
- dla umowy numer (...) – 9418,79 złotych.

Przedmiotowe zobowiązania stanowiły różnice między ogólną wysokością należności przysługujących leasingodawcy na podstawie poszczególnych umów leasingowych powstałych przed oraz po ich rozwiązaniu a cenami sprzedaży uzyskanymi w wyniku zbycia leasingowanych pojazdów po ich przymusowym odebraniu od leasingobiorcy przez wyznaczoną firmę windykacyjną. Koszty tych operacji poniósł leasingodawca. Pismem z dnia 26.03.2014 roku (...) ponownie wezwał byłego kontrahenta do spłaty zadłużenia wynikającego z poszczególnych umów leasingowych, którego wysokość ustalono w sposób następujący:

- dla umowy numer (...) – 16947,88 złotych,
- dla umowy numer (...) – 12547,43 złotych oraz
- dla umowy numer (...) – 9418,79 złotych.

Powyższe żądanie leasingodawca podtrzymał w piśmie z dnia 03.04.2014 roku. Dodatkowo (...) obciążył spółkę (...) należności z tytułu skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie, wynikających z następujących not odsetkowych:

- numer (...) z dnia 09.01.2013 roku, wystawionej na kwotę 655,38 złotych,
- numer (...) z dnia 28.02.2013 roku, wystawionej na kwotę 240,67 złotych oraz
- numer (...) z dnia 14.08.2015 roku, wystawionej na kwotę 699,13 złotych

/faktury i noty obciążeniowe k. 68-89, 160-162, 164-166, 172-174, 177-179, 181-185, 194-196, 199-201, 207-210, 212-215, 217-220, 222-225, 227-230, 232-235, 237-238, 293-294, 310-311, 325-326, 344-346, 357, 359 i 361, raporty k.295-296, 312-313 i 327-328, oświadczenia k.297-298, 329-330, protokoły z załącznikami k.299-309, 314-324, 331-337, rozliczenia k.69-70 i 90-91, 338-343, 347-353, 358, 360 i 362, wezwania z załącznikami k.92-109, 110-112, 168 i 186-187, 189-192, noty odsetkowe k.363-368/.

W pismach z dnia 01.01.2013 roku, z dnia 31.07.2013 roku, z dnia 20.08.2013 roku, z dnia 24.09.2013 roku, z dnia 08.10.2013 roku, z dnia 21.11.2013 roku, z dnia 29 i 30.01.2014 roku, z dnia 25.03.2014 roku, z dnia 23.05.2014 roku, 03 i 08.07.2014 roku, z dnia 23.10.2014 roku, z dnia leasingobiorca zakwestionował zasadność obciążenia go kosztami przymusowego odbioru przedmiotów poszczególnych leasingów operacyjnych. Ponadto w piśmie z dnia 20.05.2013 roku podważył zasadność obciążenia go obowiązkiem pokrycia składek ubezpieczeniowych dotyczących pojazdów stanowiących przedmioty w/w umów leasingowych /pismo z załącznikiem k.150-151, korespondencja e-mailowa k.152, pisma k.153-156, notatka k.157-158, pisma k.159, 163, 167, 175-176, 180-181 i 193, 197-198, 206, 211, 216, 226, 236, wezwania k.239-242, polisy k.243-246/.

Leasingodawca prowadzi aktualnie działalność gospodarczą pod firmą (...) /okoliczność bezsporna; postanowienie k.117, odpis z KRS k.118-125/.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest uzasadnione w przeważającej części.

Oczywista kwalifikacja wszystkich nawiązanych między stronami węzłów obligacyjnych jako umów leasingowych w rozumieniu art.709¹ k.c. wymaga ustalenia, czy oświadczenia leasingodawcy o ich wypowiedzeniu były skuteczne.

Powyższe zagadnienie powinno zostać rozstrzygnięte na korzyść spółki (...), albowiem jego przyczyną we wszystkich przypadkach było zaprzestanie uiszczania przez kontrahenta opłat leasingowych, które nie zostały uregulowane w dodatkowym terminie wyznaczonym przez stronę powodową w wezwaniu do zapłaty z dnia 14.03.2013 roku. Z tego względu pisemne oświadczenia strony powodowej z dnia 28.03.2013 roku w przedmiocie rozwiązania poszczególnych umów leasingowych bez zachowania okresów wypowiedzenia należało uznać za zgodne z dyspozycją art.709¹³§ 2 k.c. w związku z § 7 ust.7 pkt 7.1 o.w.u. wskazanych umów leasingowych, prowadząc do powstania obowiązku zapłaty

przez leasingobiorcę wszelkich nie uregulowanych jeszcze opłat leasingowych na podstawie § 7 ust.7 pkt 9 o.w.u. w związku z § 5 ust.2 o.w.u., zwrotu przedmiotu leasingu w oparciu o § 7 ust.7 pkt 8, 15 i 17 o.w.u. pod rygorem obciążenia karami umownymi za jego naruszenie zgodnie z § 7 ust.7 pkt 16 o.w.u. lub zapłaty odszkodowania za przedwczesne zakończenie w/w umów wynikającego z § 7 ust.9 o.w.u. oraz do pokrycia kosztów obydwu postępowań windykacyjnych, które doprowadziły do odbioru leasingowanych pojazdów zgodnie z postanowieniem § 7 ust.17 o.w.u. Należy podkreślić, że termin odpowiedni do spłaty zadłużenia w rozumieniu art.709¹³ § 2 k.c., to z reguły co najmniej termin 7 dniowy, gdyż w relacjach biznesowych kontrahenci bardzo często tak właśnie ustalają daty uiszczania objętych umowami świadczeń pieniężnych zwłaszcza zaległych. W sprawie niniejszej termin ten był o połowę krótszy od terminów zapłaty wynikających z większości faktur wystawionych przez leasingodawcę w okresie obowiązywania poszczególnych umów. Jego skrócenie do 7 dni po rozwiązaniu przedmiotowych umów ze względu na niewywiązywanie się przez dłużnika z obowiązku terminowej zapłaty rat leasingowych przy równoczesnym uwzględnieniu, że problem ten występował już wcześniej i doprowadził do wypowiedzenia umów z tych samych przyczyn, nie może być uznane za działanie naruszające wymóg ostatecznie powołanego unormowania, zwłaszcza że dotyczyło ono 3 umów leasingowych, w którym suma powstałego zadłużenia była wysoka i przekraczała wówczas kwotę 25000 złotych. Uwzględniając datę doręczenia stronie pozwanej powyższego wezwania, co nastąpiło w dniu 21.03.2013 roku, leasingobiorca mógł skutecznie zapobiec wypowiedzeniu umów poprzez spłatę zadłużenia w terminie do dnia 28.03.2013 roku, zaś poczynając od dnia następnego strona powodowa uzyskiwała tytuł do natychmiastowego rozwiązania wskazanych kontraktów. Warunek ten został spełniony, albowiem omawiane wypowiedzenia objęte oświadczeniami z dnia 28.03.2013 roku zostały doręczone adresatowi w dniu 05.04.2013 roku. Oznacza to, że rozliczenie dotyczące odszkodowania za bezumowne korzystanie z przedmiotu leasingu /karty 338-343/ jest prawidłowe.

Z dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń wynika, że leasingodawca był uprawniony do podjęcia działań zmierzających do odzyskania leasingowanych pojazdów, gdyż kontrahent, wbrew swoim deklaracjom, uniemożliwił ich przejęcie przez stronę powodową w terminie obopólnie uzgodnionym. Powoływanie się przez stronę pozwaną na braki w umocowaniu do odbioru tych samochodów po stronie osoby wskazanej przez leasingodawcę należało uznać za nieudowodnione w rozumieniu art.6 k.c. Tym samym za bezpodstawne należało uznać zarzuty spółki (...) dotyczące niezasadności wdrożenia przez leasingodawcę postępowania windykacyjnego oraz obciążenia jej jego kosztami.

W świetle zarysowanych okoliczności sąd, uznał, że sposób rozliczenia sumy zadłużenia obciążającego stronę pozwaną wynikający z odpowiedzi na sprzeciw /karty 256-263/ jest w przeważającej części prawidłowy. Wynikająca z niego ogólna wysokość zadłużenia leasingobiorcy wynosząca 38914,10 złotych wymagała jednakże korekt obejmujących tzw. opłaty dodatkowe za nieterminowe opłacenie polisy, które stanowią w istocie niedopuszczalne w kontekście przepisu art.483 § 1 k.c. zastrzeżenie kary umownej za niewykonanie zobowiązania pieniężnego. Należności te wynikały z 2 faktur o numerach: (...) /karty 71 i 82/, wystawionych na kwoty po 184,50 złote każda.

Za nieudowodnione należało także uznać roszczenie strony powodowej dotyczące zapłaty przez leasingobiorcę kwoty 399,66 złotych, mające obejmować skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie wynikające z noty odsetkowej o numerze (...). Nota ta nie została załączona do akt sprawy, co uniemożliwiło weryfikację powyższego żądania oraz jego uwzględnienia w jakiegokolwiek części.

Mając na uwadze dotychczasowe rozważania, sąd ustalił ostatecznie, iż przedmiotowe powództwo okazało się uzasadnione w części dotyczącej kwoty 38145,44 złote, określonej według wyliczenia:

38914,10 zł. – 184,50 zł. – 184,50 zł. – 399,66 zł. = 38145,44 zł.

O ustawowych odsetkach za opóźnienie orzeczono na podstawie art.481 § 1 i 2 k.c. przy uwzględnieniu treści zgłoszonego w tym zakresie roszczenia oraz terminu zapłaty spornej sumy, która w dniu 09.04.2014 roku była już w całości wymagalna. Należy podkreślić, iż według rozliczenia strony powodowej dokonanego w odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty część powyższego roszczenia w kwocie 191,78 złotych /42,42 zł. + 42,56 zł. + 106,80 zł. = 191,78 zł./ stanowiła skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie wynikające z not odsetkowych o numerach: (...), (...) i

(...). W tym zakresie sąd obciążył stronę pozwaną obowiązkiem zapłaty dalszych odsetek ustawowych od kwoty 191,78 złotych od daty wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie zgodnie z dyspozycją art.481 § 1 i 2 k.c. w związku z art.482 § 1 k.c. Określając zakres powyższych odsetek, sąd uwzględnił dodatkowo zmianę treści art.481 § 2 k.c., nadającą nowe znaczenia pojęciu „odsetek ustawowych za opóźnienie” poczynając od dnia 01.01.2016 roku. Powyższa zmiana jako dotycząca przepisów prawa materialna musiała zostać uwzględniona przez sąd z urzędu wobec wyłączenia z obrotu prawnego pojęcia „odsetek ustawowych”. Jednocześnie należy podkreślić, iż wynikający z powołanego przepisu wymóg orzekania o odsetkach ustawowych za opóźnienie według nowej formuły normatywnej eliminuje wniosek o wydaniu w tym zakresie orzeczenia naruszającego zasadę dyspozycyjności wynikającą z art.321 § 1 k.p.c.

W pozostałej części powództwo podlegało oddaleniu.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie zwrotu kosztów procesu oparte zastało na zasadzie odpowiedzialności za jego wynik, ujętej w art.98 § 1 i 3 k.p.c., przy założeniu że strona pozwana wygrała niniejszą sprawę w nieznaczej części. Ostatecznie sąd obciążył spółkę (...) obowiązkiem zapłaty z tego tytułu na rzecz strony powodowej kwoty 4363 złote.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)

Dnia 23.05.2016 roku.